

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 28/2016
16.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Павловића и др, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Миодрага Гломазића и адвоката Драгослава Огњановића, те бранилаца окривљеног Велимира Кривокапића – адвоката Драгослава Огњановића и адвоката Милоша Мршовића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 бр. 2/10 од 10.12.2015. године и Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1 По1 бр.17/16 од 02.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 16. новембра 2016. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани, захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 бр. 2/10 од 10.12.2015. године и Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1 По1 бр.17/16 од 02.06.2016. године, бранилаца окривљених Ивана Павловића и Велимира Кривокапића - адвоката Миодрага Гломазића, адвоката Драгослава Огњановића и адвоката Милоша Мршовића, у делу у којем се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4.) и из члана 438. став 2. тачка 1.) Законика о кривичном поступку, те на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2.) Законика о кривичном поступку у вези члана 60. Кривичног законика, док се исти захтеви за заштиту законитости у преосталом делу **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 бр. 2/10 од 10.12.2015. године, ставом I, окривљени Иван Павловић, Велимир Кривокапић, Радош Зечевић и Радоје Радуловић, оглашени су кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ („Сл. гласник РС“, број 85 од

06.10.2005. године), а окривљени Иван Павловић и због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, па пошто су окривљеном Ивану Павловићу утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела и то због кривичног дела из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од девет година и шест месеци, а за кривично дело из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од једне године, окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од десет година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 15.07.2009. до 24.05.2013. године, док је окривљени Велимир Кривокапић осуђен на казну затвора у трајању од осам година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 20.01.2011. до 13.01.2014. године, окривљени Радош Зечевић на казну затвора у трајању од четири године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 15.07.2009. до 31.03.2011. године, а окривљени Радоје Радуловић на казну затвора у трајању од четири године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 17.02.2011. до 11.04.2013. године.

На основу члана 87. КЗ, према окривљенима је изречена мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела, који су детаљно наведени на странама 6, 7 и 8 изреке пресуде.

Истовремено, окривљени су обавезани да суду надокнаде трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем, те да плате на име судског паушала износе од по 100.000,00 динара сваки, у року 30 дана од правноснажности пресуде.

Ставом II исте пресуде, окривљени Бранислав Чолевић је на основу члана 423. став 1. тачка 2.) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ („Сл. гласник РС“, број 85 од 06.10.2005. године), а ставом III, на основу члана 422. став 1. тачка 3.) ЗКП, према окривљенима Ивану Павловићу, Радошу Зечевићу, Браниславу Чолевићу и Радоју Радуловићу одбијена је оптужба, и то да су окривљени Радош Зечевић, Бранислав Чолевић и Радоје Радуловић извршили кривично дело злочиначког удруживања из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ („Сл. гласник РС“, број 85 од 06.10.2005. године, а окривљени Иван Павловић, Бранислав Чолевић и Радоје Радуловић да су извршили кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ („Сл. гласник РС“, број 85 од 06.10.2005. године).

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1 По1 бр.17/16 од 02.06.2016. године, ставом I, одбијене су као неосноване жалбе Тужиоца за организовани криминал, те окривљеног Велимира Кривокапића и његовог браниоца – адвоката Миљане Перендије, па је пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 бр. 2/10 од 10.12.2015. године, у делу у којем је окривљени Велимир Кривокапић оглашен кривим, те у делу у којем је окривљени Бранислав Чолевић ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ и под тачком 3 у делу у којем је одбијена

оптужба у односу на окривљене Радоша Зечевића, Бранислава Чолевића и Радоја Радуловића, потврђена.

Ставом II исте пресуде, усвајањем жалби бранилаца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Зорана Јаковљевића и адвоката Драгослава Огњановића, те жалбе браниоца окривљеног Радоша Зечевића – адвоката Биљане Драгаш и жалбе браниоца окривљеног Радоја Радуловића – адвоката Јелене Стојић, пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 бр. 2/10 од 10.12.2015. године укинута је у односу на окривљеног Ивана Павловића у делу у којем је наведеном пресудом оглашен кривим, због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, а у односу на Радоша Зечевића и Радоја Радуловића у делу у којем су оглашени кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Ставом III исте пресуде, поводом жалбе браниоца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Зорана Јаковљевића и адвоката Драгослава Огњановића, а по службеној дужности, пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К По1 бр. 2/10 од 10.12.2015. године преиначена је само у односу на окривљеног Ивана Павловића, тако што је окривљени због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, на основу одредаба чланова 60. и 63. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од девет година и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 15.07.2009. до 24.05.2013. године, док су жалбе бранилаца окривљеног Ивана Павловића и Тужиоца за организовани криминал у односу на ово кривично дело одбијене као неосноване.

Против наведених пресуда, у осуђујућем делу у којем су постале правноснажне, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног Ивана Павловића – адвокат Миодраг Гломазић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1.) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3,) 4.) и 11.) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1,) 2.) и 3.) ЗКП, те због повреде закона из члана 439. тачка 2.) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и да окривљеном одложи издржавање казне затвора, уз истовремени предлог да Врховни касациони суд одржи седницу већа на коју ће позвати окривљеног Ивана Павловића и његовог браниоца. Исти бранилац поднео је и допуну захтева за заштиту законитости због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1,) 2.) и 3.) ЗКП, те повреде одредаба члана 83. став 1. и 2, члана 119. „и члана 248. став 1. тачка 2. ЗКП“, са предлогом да се правноснажне пресуде укину или да Врховни касациони суд донесе ослобађајућу пресуду у односу на окривљеног;

-бранилац окривљеног Ивана Павловића – адвокат Драгослав Огњановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1.) у вези става 4. ЗКП,

конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4.) и став 2. тачка 1.) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2.) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање Посебном одељењу Вишег суда у Београду, уз истовремени захтев да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажног осуђујућег дела пресуде одлаже до доношења одлуке по захтеву, те да окривљени и његов бранилац буду обавештени о дану и часу одржавања седнице већа, ради присуствовања истој;

-браниоци окривљеног Велимира Кривокапића – адвокат Драгослав Огњановића и адвокат Милош Мршовић на основу члана 485. став 1. и 4. ЗКП, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4.) и 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2.) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и укине побијане пресуде а предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду, уз истовремени предлог да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажног дела пресуде одлаже до доношења одлуке по захтеву, те да окривљени и његови браниоци буду обавештени о дану и часу одржавања седнице већа, ради присуствовања истој.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтеви су неосновани у делу у којем се односе на битну повреду одредаба кривичног поступка **из члана 438. став 1. тачка 4.) ЗКП.**

У вези са битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4.) ЗКП, у свим поднетим захтевима за заштиту законитости истиче се да је судија Апелационог суда у Београду Милена Рашић, као члан већа учествовала у доношењу побијане пресуде Посебног одељења Апелационог суда у Београду Кж1 По1 бр.17/16 од 02.06.2016. године, иако се морала изузети, обзиром да је претходно, као члан претресног већа, учествовала у поступку КПо1 бр.2/10 у дужем временском периоду (бранилац Миодраг Гломазић), односно у периоду од 03.06.2010. године, када је одржан први главни претрес у предмету КПо1 бр.2/10 закључно са 25.11.2011. године (браниоци Драгослав Огњановић и Милош Мршовић). Браниоци Драгослав Огњановић и Милош Мршовић истичу и да је судија Милена Рашић у својству председавајућег Кв већа Посебног одељења Вишег суда у Београду донела одлуку о продужењу притвора према окривљенима, као и да је претресно веће Посебног одељења Вишег суда у Београду у чијем саставу је била и судија Милена Рашић, донело одлуку о

саслушању сведока АА, на чијем сведочењу су и првостепени и другостепени суд утемељили своје одлуке у осуђујућем делу, а што је према ставу бранилаца окривљених „створило неспорно значајну сумњу у њену непристрасност“ те на који начин је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка „из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, у вези члана 37. став 4. ЗКП“.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Павловића и Велимира Кривокапића оцењени су неоснованим, из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4.) ЗКП постоји уколико је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети, дакле уколико је реч о постојању неког од разлога за изузеће предвиђених у члану 37. став 1. тачка 1.) до 4.) ЗКП, а не уколико је реч о постојању околности које изазивају сумњу у његову непристрасност, што би евентуално могао бити разлог за изузеће судије, односно судије поротника од судијске дужности у смислу одредбе члана 37. став 2. ЗКП.

Како браниоци окривљених у захтевима за заштиту законитости истичу да је учествовањем судије Милене Рашић у доношењу одлуке Посебног одељења Апелационог суда у Београду прекршен принцип непристрасности, чиме указују на разлог за изузеће из члана 37. став 2. ЗКП, а не на разлоге за обавезно изузеће судије који су прописани у члану 37. став 1. тачка 1.) до 4.) ЗКП који у конкретном случају и не стоје, па суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4.) ЗКП, то су захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених у овом делу одбијени као неосновани.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка **из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП**, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Драгослава Огњановића и захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Велимира Кривокапића – адвоката Драгослава Огњановића и Милоша Мршовића, истиче се да се побијане пресуде заснивају на снимљеним телефонским разговорима и њиховим транскрипцијама на основу наредбе Кри.Пов.бр.409/08, који су морали бити издвојени из списка јер су према ставу бранилаца „у конкретном случају подаци прикупљени применом ових мера примењивани по истеку рока од 6 месеци од дана престанка примене ових мера“, те због тога што је у конкретном случају један број наредби донет искључиво применом одредаба члана 232. ЗКП, из који разлога су ове мере могле трајати најдуже шест месеци, а не годину дана.

У вези са истом повредом, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Драгослава Огњановића истиче се и да је у конкретном случају против овог окривљеног захтев за спровођење истраге поднет након протекла рока од 6 месеци који је прописан одредбом члана 504љ тада важећег ЗКП, а у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Миодрага Гломазића наводи се између осталог да су мере надзора и снимања телефонских разговора окривљених недозвољене и незаконите, јер није означен датум доношења наредбе

истражног судије, а затим бранилац истиче и да је према транскриптима изведеним као доказ, први пресретнути разговор обављен дана 10.06.2008. године, те да је имајући у виду рокове прописане одредбом члана 232. тада важећег ЗКП, наведена мера могла трајати најдуже до 10.12.2008. године, након чега према ставу овог браниоца „даље праћење по одредбама ЗКП није било могуће“.

Оцењујући законитост доказа који су предмет испитивања у смислу члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је изложене наводе захтева оценио неоснованим, из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП постоји уколико се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, Закоником о кривичном поступку, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Одредбом члана 232. ЗКП („Службени лист СРЈ“, бр. 70/2001, 68/2002, „Службени гласник РС“, бр. 39/2003, 58/2004 ... 46/2006), који је важио у време када је обављено снимање телефонских разговора окривљених, прописано је да истражни судија, на писмени и образложени предлог јавног тужиоца, може наредити надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица за које постоје основи сумње да су сама или са другим извршила кривично дело, између осталог, са елементима организованог криминала.

Одредбом члана 504љ тада важећег ЗКП, прописано је да истражни судија на захтев јавног тужиоца може према лицу за које постоје основи сумње да само или заједно са другим лицима припрема кривично дело организованог криминала, између осталог, одредити примену мере из члана 232, ако се кривично дело организованог криминала на други начин не би могло открити, доказати или спречити, или би то било повезано са знатним тешкоћама.

Одредбом члана 504н истог законика, ставом 1, прописано је да примена мере из члана 504љ престаје кад истекне рок на који је одређена или када престану разлози због којих је била одређена, а ставом 2. истог члана прописано је да ако државни тужилац не покрене кривични поступак у року од шест месеци по престанку мере из члана 504љ, сви прикупљени подаци морају бити уништени.

Према стању у списима, мере надзора и снимања телефонских разговора окривљеног Ивана Павловића (које је обављао са осталим окривљенима и са другим лицима), одређене су наредбом истражног судије Посебног одељења за организовани криминал Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.409/08 од

26.05.2008. године на основу члана 232. ЗКП, по захтеву Специјалног тужиоца Стр.пов.С.48/08 од 26.05.2008. године, при чему је одређено да ова мера може трајати најдуже три месеца и да се на образложени предлог Специјалног тужиоца може продужити за још три месеца. Ова наредба је допуњена више пута, с тим што је дана 22.08.2008. године по предлогу Специјалног тужиоца Стр.пов.С.бр.48/08 од 22.08.2008. године донета и на основу члана 504љ ЗКП, при чему је наведено да ове мере могу трајати најдуже шест месеци, рачунајући од 26.05.2008. године и да се на образложени предлог Специјалног тужиоца могу продужити још два пута по три месеца. Након тога, иста наредба продужена је решењем од 26.11.2008. године по захтеву Специјалног тужиоца Стр.пов.С.48/08 од 20.11.2008. године и 24.11.2008. године (такође на основу члана 232. и члана 504љ ЗКП) за још три месеца, а последњи пут је продужена наредбом од 26.02.2009. године, такође за још три месеца, по захтеву Специјалног тужиоца од 25.02.2009. године.

Дакле, из свега наведеног произилази да су мере надзора и снимање телефонских и других разговора или комуникација окривљених у овом кривичном поступку одређене иницијално наредбом истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.409/08 од 26.05.2008. године, те да су сагласно одредбама чланова 232. и 504љ ЗКП трајале закључно до 26.05.2009. године. Стога су по оцени овога суда транскрипти сачињени на основу ових наредби, прибављени у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, који се примењивао у време примене ових мера, те се правноснажне пресуде, супротно наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, не заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати.

Поред тога, из списка предмета се утврђује да је захтев за спровођење истраге против окривљеног Ивана Павловића поднет дана 16.07.2009. године, дакле унутар рока од 6 месеци прописаног одредбом члана 504н став 2. тада важећег Законика о кривичном поступку, имајући у виду да су мере надзора и снимања телефонских и других разговора по наредби истражног судије могле трајати све до 26.05.2009. године. Како је, према томе, захтев за спровођење истраге поднет у року од 6 месеци од дана престанка ових мера, то су неосновани супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Павловића- адвоката Драгослава Огњановића да је поступак против окривљеног покренут по истеку рока од 6 месеци од дана престанка мера надзора и снимања телефонских разговора, али и наводи захтева браниоца истог окривљеног – адвоката Миодрага Гломазића, којима се истиче да су ове мере могле најдуже трајати до 10.12.2008. године.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Павловића и Велимира Кривокапића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП и с тим у вези истиче да су транскрипти, сачињени на основу наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.409/08, незаконити, и да су као такви морали бити издвојени из списка

предмета на основу члана 504љ и 504н ЗКП који се примењивао у време примене ових мера, оцењени су као неосновани.

Поред тога, у захтевима за заштиту законитости свих бранилаца, у вези са истом битном повредом одредаба кривичног поступка (из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП), истиче се да су и првостепена и другостепена пресуда засноване на недозвољеном доказу – на страним судским одлукама које су прибављене путем међународне правне помоћи од правосудних органа Републике Италије, Краљевине Белгије и Краљевине Холандије.

С тим у вези, у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Павловића и Велимира Кривокапића – адвоката Драгослава Огњановића и адвоката Милоша Мршовића, истиче се да је читањем ових судских одлука извршен „негативан утицај на ставове већа у односу на окривљене у предметном кривичном поступку“, а у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Миодрага Гломазића да у конкретном случају „суд није могао да користи документацију, нити исказе сведока из тих поступака,“ обзиром да се ради о исказима сведока у другим поступцима, а на који начин је правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП.

Изложене наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим, обзиром да стране судске одлуке које је првостепени суд прочитао у току доказног поступка, имају карактер исправе у смислу одредбе члана 112. став 26. КЗ, односно члана 2. тачка 26. ЗКП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), те су као такве подобне да служе као доказ чињеница које се утврђују у поступку.

Према одредби члана 138. став 1. ЗКП, доказивање исправом врши се читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин, а према одредби члана 139. став 1. ЗКП, исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Према стању у списима, Виши суд у Београду – Посебно одељење, као првостепени, је у доказном поступку, поред осталог, извршио увид у замолнице за пружање правне помоћи правосудним органима Краљевине Холандије, Краљевине Белгије и Републике Италије, те увид у оригинале страних судских пресуда из наведених земаља које су достављене по замолницама, те прочитао превод ових пресуда на српски језик.

Како су, дакле, стране судске одлуке у конкретном случају прибављене у складу са законом, замолним путем и путем међународне правне помоћи, имајући у виду да је првостепени суд доказивање исправом извршио увидом у исте, дакле, сагласно одредбама чланова 138. став 1. и 139. став 1. ЗКП, то су по оцени овога суда неосновани наводи захтева да се наведене стране судске одлуке нису у конкретном случају могле користити као доказ и да се на тако изведеним доказима није могла засновати правноснажна пресуда.

Неосновано се, по оцени овога суда, захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Павловића и Велимира Кривокапића – адвоката Драгослава Огњановића и адвоката Милоша Мршовића, правноснажне пресуде побијају и **због повреде закона из члана 439. тачка 2.) ЗКП** и с тим у вези истиче да је у конкретном случају примењена одредба члана 60. КЗ која се није могла применити. У захтевима се наводи да су окривљени оглашени кривим због извршења по једног кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, те да стога није било места примени члана 60. КЗ, обзиром да у конкретном случају није било стицаја кривичних дела.

Поведа кривичног закона из члана 439. тачка 2.) ЗКП постоји уколико је у погледу кривичног дела који је предмет оптужбе, примењен закон који се не може применити.

Према стању у списима, окривљени Иван Павловић је побијаном првостепеном пресудом (Вишег суда у Београду, Посебно одељења К По1 бр. 2/10 од 10.12.2015. године) оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, те је првостепени суд правилно поступио када је окривљеног применом члана 60. КЗ, након што му је утврдио појединачне казне затвора за свако од учињених кривичних дела, осудио на јединствену казну затвора. У односу на окривљеног Велимира Кривокапића члан 60. КЗ није ни примењен, јер је окривљени оглашен кривим само због извршења кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је и осуђен на казну затвора. Стога, по оцени овога суда, првостепени суд није учинио повреду кривичног закона на коју се захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених неосновано указује.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, као другостепени, ставом II, укинуо је првостепену пресуду у односу на окривљеног Ивана Павловића у делу у којем је оглашен кривим, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, те је по службеној дужности ставом III преиначио првостепену пресуду у односу на овог окривљеног, тако што га је због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ осудио на казну затвора у трајању од 9 година и 6 месеци, с тим што је очигледном омашком навео и члан 60. КЗ, обзиром да из наведене пресуде јасно произилази да је окривљени Иван Павловић осуђен само због једног кривичног дела, па стога нису примењене одредбе о стицају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је нашао да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2.) КЗ у вези са чланом 60. КЗ на штету окривљеног, те су захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Ивана Павловића и Велимира Кривокапића, и у овом делу одбијени као неосновани.

По оцени овога суда, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених су у преосталом делу недозвољени, из следећих разлога:

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописани су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1.) до 3.) и члан 441. став 3. и 4).

Дакле, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничено је право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих окривљени може поднети овај ванредни правни лек, па тако окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости само због напред наведених повреда закона.

Браниоци окривљених Ивана Павловића и Велимира Кривокапића – адвокати Драгослав Огњеновић и Милош Мршовић у поднетим захтевима за заштиту законитости истичу да су правоснажне пресуде засноване на исказу сведока ББ, радника УКП – Службе за специјалне истражне методе – Одељење за електронски надзор, на коме се према одредбама ЗКП не могу заснивати, јер је исказу наведеног сведока дата снага вештачења, обзиром да је на више места у првостепеној пресуди означен као „стручно лице“. Надаље, у истим захтевима се наводи да, упоређујући транскрибоване верзије телефонских разговора са аудио-записима истих, није утврђено, нити има поузданих података о идентитету учесника тих разговора, а из којих разлога према мишљењу бранилаца окривљених транскрипти телефонских разговора и сведочење сведока ББ представљају незаконите доказе у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП.

По оцени овога суда, изложеним наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених оспорава се чињенично стање утврђено правоснажним пресудама и полемише са оценом исказа сведока ББ, односно критикује оцена првостепеног суда о стручности овог сведока да се изјашњава о околностима везаним за пресретање телефонске комуникације окривљених а с тим у вези оспорава и оцена истинитости транскрипата телефонских разговора, јер нема података о базним станицама са којих су окривљени прислушкивани.

Како се, дакле изложеним наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених у суштини полемише са оценом доказа од стране првостепеног суда, уз изношење сопствене анализе и оцене изведених доказа од стране бранилаца, која је другачија од оне коју врши суд, а што све у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог због којег је окривљенима и њиховим браниоцима дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, то су захтеви у овом делу одбачени као недозвољени.

Такође, у захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Драгослава Огњановића и бранилаца окривљеног Велимира Кривокапића – адвоката Драгослава Огњановића и Милоша Мршовића,

истиче се да је Апелациони суд у Београду учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, тако што се у вези транскрипата који су сачињени на основу наредбе истражног судије за надзор и снимање телефонских разговора окривљених, у настојању да образложи осуђујући део првостепене пресуде у односу на окривљене, позвао на одредбу члана 504е став 1. ЗКП, која није била на снази у време покретања кривичног поступка против окривљених, јер је ступио на снагу 03.09.2009. године („Службени гласник РС“, број 72/2009). По оцени овога суда, изложеним наводима захтева указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2.) ЗКП, односно на противречност и нејасност разлога пресуде, која повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљених и њихових бранилаца, те су захтеви бранилаца и у овом делу одбачени као недозвољени.

У захтеву браниоца окривљеног Ивана Павловића – адвоката Миодрага Гломазића, указује се на незаконитост транскрипата телефонских разговора окривљених и с тим у вези истиче да је у току поступка окривљени Иван Павловић предложио да се изврши вештачење његовог гласа, што је првостепени суд према ставу браниоца неосновано одбио. У захтеву се наводи и да на основу пресретнутих позива, без података о базним станицама, првостепени суд није доказао да је било који окривљени или било који сведок који се налази у Србији комуницирао са окривљеним Иваном Павловићем или он са њима па је првостепена пресуда у супротности са садржином изведених доказа. Како се по оцени овога суда, изложеним наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и на погрешну оцену доказа, као и на противречности у правноснажним пресудама, из којих разлога окривљенима и браниоцима није дозвољено подношење овог ванредног правног лека, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

У захтеву истог браниоца истиче се и да је изрека пресуде неразумљива и противречна самој себи те да у образложењу пресуде нису изнети јасни разлози, те и овим указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1.) и став 2. тачка 2.) и 3.) ЗКП, а из којих разлога, подношење овог ванредног правног лека у смислу члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона. Истим захтевом се формално указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2.) ЗКП и да је примењен закон који се у конкретном случају не може применити. Међутим у захтеву се не наводи у чему се ова повреда састоји, већ се полимише са чињеничним утврђењима у правноснажним пресудама, а из којих разлога подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и браниоцима такође није дозвољено, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Најзад, у допуни захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Ивана Павловића – адвокат Миодраг Гломазић, указује се да је у конкретном случају „судио стварно ненадлежан суд“ те да је тиме учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2.) ЗКП (коју повреду бранилац погрешно означава као повреду „из члана 248. став 1. тачка 2.

ЗКП“), а указује се и на повреду одредаба члана 73. ЗКП, у вези члана 438. став 2. тачка 3.) ЗКП, те на повреду одредаба чланова 16, 83, 84. ЗКП у вези са чланом 438. став 2. тачка 3.) ЗКП, као и на повреду члана 69. и 89. ЗКП, у вези члана 438. став 2. тачка 3.) ЗКП, а из којих разлога у смислу члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд донео је одлуку као у изреци пресуде, и то у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2.) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем су захтеви одбачени као недозвољени.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа – судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ТТ